

de ekstra, fordi det måske er systemerne, der er noget galt med?

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Ærlig talt, vil jeg sige til hr. Qureshi, hvorfor kan man ikke glæde sig over, at forslaget er der?

Hvorfor kan man ikke glæde sig over, at nu står det direkte i et punkt her? Hvorfor kan man ikke tage det til indtægt for at sige: Hvor er det dejligt at se, at Socialdemokratiet er blevet klogere, og hvor er det rart at se, at det nu står der, i stedet for sure bemærkninger om, at tidligere kunne man jo det ene og kunne man jo det andet.

Det kan vi jo få meget unødigt tid til at gå med her i Folketingssalen. Så jeg synes i stedet for, at hr. Qureshi skulle være glad for, at det står der.

Til hr. Brix Møller vil jeg sige, at vi ikke har lavet nogen egentlige beregninger på det, og det hænger jo sammen med, at når det er et beslutningsforslag, hvor der er så mange punkter i, kan vi selvfølgelig sige os selv, at vi aldrig får alle de punkter igennem. Derfor bliver det i meget højere grad et spørgsmål om: Hvilke af de her ting har vi en chance for at få igennem i forhold til den siddende regering? Det er jo simpelt hen det, der afgør det, og så må man gå ind i nogle økonomiske vurderinger af, hvad omkostningerne vil være ved det, og hvad forholdet er til kommunerne.

Så vil jeg godt slutte med at sige, at jeg nogle gange i løbet af dagen har hørt, at det at komme med et integrationsforslag skulle være det søde, mens det at begrænse tilgangen skulle være det sure. Jeg må sige, at jeg overhovedet ikke deler den opfattelse. Den sværeste opgave, som vi står over for i det danske samfund, er integrationen.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jamen det er da rigtigt, og jeg tager det da til efterretning. Jeg har det måske lidt som i »Det forsømte forår«: Jeg ærgrer mig over det, og jeg ærgrer mig over, at vi ikke brugte det til noget. Men jeg anerkender da, at der bliver sagt, at man kan blive klogere, og at man kan ændre sin holdning, og det er jeg utrolig glad for. Jeg håber så også, at vi skal tage nogle skridt videre med tiden, og jeg vil meget gerne deltage i den proces.

Det eneste, som er afgørende for mig at se, og det er også en af grundene til, at vores pjeces ikke er blevet fremsat som et beslutningsforslag, er, at jeg synes – det er nok også indlysende – at

kampen skal vindes uden for Christiansborg, i hvert fald indtil valgkampen starter. Det er der, hvor vi ligesom på et eller andet plan skal blive meget bedre til at gå i en offensiv opposition.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, be-
trakter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 126: Forslag til lov om ændring af lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven. (Ændring af reglerne om ret til kontanthjælp, introduktionsydelse m.v.).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 1/3 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Flemming Oppfeldt (V):

I Konyaprovinserne i Tyrkiet kender man den danske sociallovgivning. Derfor kan der tegnes et billede af Danmark som et sted, hvor et ægtepar med to børn kan få stillet over 20.000 kr. til rådighed i kontanthjælp uden nogen særlig modydelse ud over at være til rådighed, uden nogen særlige pligter.

Dette portræt af det danske velfærdssamfund er unuanceret, men når de 20.000 kr. oversættes til tyrkisk, pakistansk eller somalisk valuta, så tegnes der et billede af Danmark som et slaraffenland, hvor guldet ligger på gaderne til dem, der gider bukke sig efter det.

Der er ingen tvivl om, at jagten på pengene og ydelserne i høj grad styrer indvandringen og danner et forkert billede af Danmark. De fleste